

[Elisabeth Bruun Olesen]

Til slut vil jeg sige lidt om flaskehalsproblemet, som man har været meget inde på, og hvor man åbenbart synes, at det er et utroligt problem, at 5.455 job på et givet tidspunkt i 1985 har stået ubesatte. O.k., jeg synes heller ikke, det er godt, men jeg synes ærlig talt, det er noget værre, at vi stadig væk har langt over 200.000 arbejdsløse. Jeg vil ikke tage forskud på den diskussion, der skal være om flaskehalsproblemet i næste uge, men blot sige, at jeg kan erklære mig 100 pct. enig i den konklusion, man drager i rapporten fra Kvindeligt Arbejderforbund og SiD om paradoks- og flaskehalsproblemer, nemlig at påstanden om mangel på arbejdskraft skal tjene til at fastholde regeringens løn- og dagpengepolitik, skærpe kontrollen med de arbejdsløse og sikre, at erhvervsuddannelsessystemet indrettes efter arbejdsgivernes forgodtbefindende, at dårlige arbejds-, løn- og miljøforhold, som gør det vanskeligt at holde på arbejdskraften, ikke kan regnes for et paradoksproblem, samt at behovet for øget geografisk mobilitet ikke er dokumenteret, og at det alene på grund af de store menneskelige omkostninger, det giver, er et krav, som ikke bør imødekommes. Hvis man overhovedet skulle imødekomme et sådant krav, ville det involvere en anden boligpolitik, en anden daginstitutionspolitik og en helt anden politik i øvrigt, for folk i dette land kan jo ikke bare flytte; de kan jo ikke få nogen lejligheder at bo i de steder, de måtte flytte hen. Dertil kommer, at man ikke flytter for at bo syv måneder og arbejde i fiskeindustrien, otte måneder for at arbejde det næste sted, tre måneder for at arbejde det næste sted. Et samfund, hvor det er almindeligt, er ikke et samfund, jeg ønsker mig.

Til slut vil jeg sige, at VS kan stemme for den motiverede dagsorden, som SF og socialdemokratiet har foreslået, selv om vi selvfølgelig gerne havde set en endnu større forhøjelse; men eftersom det er en forbedring, støtter vi det selvfølgelig.

Kofod-Svendsen (KrF):

Jeg vil først takke arbejdsministeren for en god og fyldig redegørelse, og så vil jeg samle mit indlæg i nogle hovedpunkter.

Jeg kan begynde med at konstatere det glædelige, at der inden for de sidste år virkelig er sket en vækst i beskæftigelsen. Den

absolut bedste foranstaltning, man kan gøre for de arbejdsløse, er jo at skaffe dem job, og det er, hvad denne regering har magtet. Ikke mindst blandt de unge ledige er ledigheden faldet virkelig dramatisk, og det er denne offensive udvikling, hvor der skabes stadig flere arbejdspladser, vi skal fremme. Der er nogle instrumenter, vi skal bruge. Dels er der hele den generelle økonomiske politik, dels er der nogle mere konkrete tiltag, som jeg her vil komme ind på.

Det første er en effektiv arbejdsformidling, for vi kan jo få et flaskehalsproblem, som det er blevet omtalt af flere, hvor man på én gang har ledige stillinger, men samtidig mangler kvalificeret arbejdskraft til at varetage dem, mens der går ledige. Der er endvidere en hel del mobilitetsproblemer og endelig det problem, om man har den rigtige uddannelse til de enkelte job. Der mener jeg arbejdsformidlingen har den opgave at være det aktivt opsøgende og analyserende organ, som virkelig bringer de ledige og dem, der har brug for arbejdskraft, sammen. Vi har også tidligere i denne sal drøftet flere mangler ved arbejdsformidlingen, og denne arbejdsformidling må stadig effektiviseres.

Det andet, jeg vil slå på, er uddannelse: efteruddannelse, videreuddannelse. I det uddannelsessamfund, vi lever i, tror jeg man realistisk må regne med, at det ikke er en selvfølge, at den uddannelse, man har fået, kan sikre én et bestemt job hele livet igennem. Vi må stadig give tilbud om omskoling, så man får de færdigheder, som er nødvendige for netop at tage de og de job. Vi må også udbygge samarbejdet mellem skolerne og erhvervslivet, bl.a. ved i større omfang end nu at lade skolerne inddrage aktive erhvervsfolk i erhvervsorienteringen samt ved at udvide ordningen med erhvervspraktik, så vi helt fra begyndelsen får sikret os, at alle, der går ud af skolen, enten får en videre uddannelse eller kommer ind i et konkret job. Desuden skal støtten til efteruddannelse og omskoling stadig udvides for at fjerne de uddannelsesmæssige hindringer for jobskifte og samtidig bidrage til en effektiv udnyttelse af den mest moderne teknologi. Det er den offensive udvikling, vi hele tiden må fremme.

Endelig må vi være i front, når det gælder om at inddrage og udnytte ny teknologi. Det kan ikke nytte, at andre lande er foran os. Det vil på lang sigt få os til at sakke agterud;